

Oruç ve kardeşlik

Abdullah Bey: “Ramazan orucunun toplum barışına ve kardeşliğin pekişmesine katkısı üzerinde durur musunuz?”

İslâm'ın emri, bir yudum suyu, bir kaşık çorbayı, bir lokma yemeği, bir dilim ekmeği insanlarla birlikte paylaşmaktır. “Hep bana” yoktur yüce dinimizde; “hepimize...” vardır. Acıda, kıvançta, cefada, sevinçte, sıkıntıda, mutlulukta, düğünde, açlıkta, bayramda, sefâlette, iyi günde, kötü günde hep berâber olmak, aynı duyguları paylaşmak ve barışık yaşamak insan olmanın iktizâsı değil midir?

İnsanlara dargın olmasak, kırgınlıklarımızı sürdürmese olmaz mı? Sıradan şeyler için kalp kırarak, hayatı çekilmez kılarcasına iddialaşmak ve inatlaşmak yerine, bağışlayıp geçsek...

“Ceza veriyorum” hesabıyla haksız bir biçimde zarar vermek yerine, affetsek...

Hesap sormak yerine, görmeyiversek...

Yargılamak yerine, aldırmasak...

Kendimizi her şeyden sorumlu addetmek yerine, kendimizi sadece kendi nefsimizden ve davranışlarımızdan sorumlu saysak insanlarla daha sağlıklı iletişim ağları kuramaz mıyız?

“Gururumla oynadı!”, “Onuruma yediremiyorum!”, “Sen korkak mısın?”, “Onu affetmeyeceğim!”, “Dünyanın kaç köşe olduğunu ona göstereceğim!”, “Onun hesabını soracağım!”, “Ona burnundan getireceğim” gibi tahrik dolu beylik tabirleri hayatımızdan büsbütün atsak ne olur? Ne kaybederiz? Onur ve gurur peşinde koşmakla ne elde ediyoruz? Adavetten, husûmetten ve Allah'ın gazabını celb etmekten başka?

Bırakalım onur ve gurur dâvâsını. Dostlarımızın, komşularımızın, arkadaşlarımızın, akrabalarımızın, kardeşlerimizin bize karşı kusurlarını “çok sık”, ama “çok sık” affedelim. Onlardan bize kötülük gelmez; bundan emin olalım. Hataları, sürç-ü lisanları, sürç-ü hareketleri varsa adından bile bahsetmeyelim, görmeyelim, sinemize çekelim, “varsın olsun” diyelim, bağışlayalım.

Bilelim ki, Kur'ân'a göre izzet ve şiddet kâfire karşı olur; mü'mine karşı olmaz.

Müslümanlık barıştan ibarettir. Kur'ân nazarında "takva" bu asil davranışta gizlidir. "Takva sahipleri bollukta ve darlıkta Allah için harcarlar, öfkelerini yutarlar ve insanları affederler. Allah güzel davranışta bulunanları sever." (Âl-i İmran Sûresi, 3/134) nazm-ı celîli "öfkeyi yutmayı" ve "insanları affetmeyi" bize "takva" olarak takdim eder.

Çünkü insan insana her zaman muhtaçtır; bir gün değil, her gün beraber oluruz insanlarla, hasım saydığımız dostlarımızla.

Keza, onlar da bizim gibi oruç tutuyorlar.

Onlar da yarın Allah'ın huzuruna gideceklerine ve hesap vereceklerine iman ediyorlar.

Bir baş belâsı, bir yerin dibine geçesi, bir yıkılası, yok olası "gurur" yüzünden kimi zaman kardeşimiz, kimi zaman komşumuz olan ahbabımızla baş düşmanımız gibi aylardır, günlerdir konuşmamak ise ancak şeytanı güldürür.

Aramızda çok önemli şeyler yoksa niye affetmeyelim?

Onların ağır saydığımız sözlerini niye sinemize çekmeyelim?

Gerçekten görülecek bir hesabımız varsa ve affedemiyorsak, onunla düşman olmak yerine, niye Allah'a havale etmiyoruz?

Oysa biz, Allah'ın Ahkeme'l-Hâkimîn (Hâkimler Hâkimi) olduğuna iman ediyoruz!

Hayır, hayır; biz hiçbir şeyi olmamış gibi sayacağız, duymamış gibi sayacağız ve ağzımızın orucuyla bir araya gelip barışacağız, birbirimize ikram edeceğiz, iyilik edeceğiz, hayır duâ edeceğiz.

Oruç emriyle Rezzak oluşunun bilinmesini isteyen Cenâb-ı Hak, rızık verdiği kullarının da birbiriyle kardeş olmasını istemektedir. "Mü'minler ancak kardeşirler." (Hucurât Sûresi, 49/10) hükmü bize bunu hatırlatır.

Bu Ramazan'da sevgiyi, kardeşliği ve barışı başaralım; bize yeter.

DUÂ

Ey Hannan-ı Mennan! Bizi bize kardeş kıl! Bizi bize adüvv kılma! Bizi bize dost eyle! Bizi bize hasm eyleme! Kardeşlerimin arasında merhameti, hilmi, rıfkı, refeti hakim kıl! Merhametsizliği, öfkeyi, şiddeti, vahşeti hakim kılma! Âmin!